

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян” № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс: 987-65-14, e-mail: VASarch@bitex.com

изх. №.....
дата.....2012 г.

ДО КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ДОПЪЛНИТЕЛНО СТАНОВИЩЕ
НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ПО ПРИЕТИЯ НА ПЪРВО ЧЕТЕНЕ
ЗАКОНОПРОЕКТ ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И
ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ГРАЖДАНСКИЯ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС

УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ,

От името на Висшия адвокатски съвет искам да потвърдя пред Вас, че изцяло поддържаме нашето становище изх. № 249/22.02.2012 г. по внесения на 14.02.2012 г. в Народното събрание Законопроект за изменение и допълнение на ГПК, засягащ някои разпоредби относно регулацията на изпълнителното производство.

Наред с това наше становище, искаме да поставим на вниманието Ви следните важни въпроси, което трябва да се преценят внимателно преди законопроектът да бъде приет:

1. Евентуалната промяна на чл. 411, ал. 1 ГПК с добавянето на думите „или по местоизпълнението” носи потенциалната опасност да обезсмисли извършената през 2009 г. промяна в този текст, която тогава целеше разтоварването от заповедни производства на онези районни съдилища, в чийто съдебен район се намираха по-голяма част от големите кредитори.

Също така, създаването на подобна алтернативна възможност за кредиторите, носи възможността за допълнително затрудняване на длъжниците физически лица, когато заповедното производство се образува в районен съд, намиращ се далеч от техния постоянен адрес. Обикновено това са хора в силно затруднено материално положение. Воденето на заповедни

производство срещу тях в съдилища, които са на различни от адресите им места, допълнително ще увеличи материалните им затруднения по организирането на защитата им за възражение.

2. Категорично неприемливо е предложението за добавянето на нова алинея в чл. 83 от Закона за частните съдебни изпълнители.

Не е ясна логиката на вносителите, които са формулирали текст, че при определянето на сумата на материалния интерес не се включва адвокатското възнаграждение.

Когато адвокатското възнаграждение от исковия процес е присъдено на спечелилата делото страна, то се включва в изпълнителния лист и представлява съдебно потвърдено вземане, за които може да се търси принудително изпълнение. Следователно то е част от материалния интерес, за чието удовлетворяване се образува изпълнителното дело.

Няма никаква логика адвокатското възнаграждение за воденето на изпълнителното дело да се лишава от характеристиката си на вземане, което се събира в същото производство. Изключването му от материалния интерес е предпоставка за осуетяване на събирането му и това е в пълно противоречие с правната логика на нормите, уреждащи събирането на дължимите в изпълнителното производство такси и разноски. Не може да се приеме, че за събирането на направените разноски за адвокатски възнаграждения в изпълнителното производство съдебният изпълнител ще работи безплатно. Ако това се допусне, ще се компрометира интересът на частните съдебни изпълнители да събират адвокатски възнаграждения в изпълнителния процес.

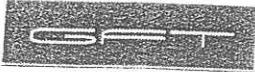
Предложението е неприемливо и защото действащата разпоредба на чл. 435, ал. 2 ГПК урежда правото на обжалване на постановлението за разноските (включително и адвокатското възнаграждение). Така законодателят е предвидил защита на всички страни в изпълнителното производство.

3. Очевидно е, че предлаганите изменения на правните норми, свързани с изпълнителното производство, не са резултат на задълбочен юридически и икономически анализ от страна на вносителите. Липсва обосновка за оценката на въздействието, което предлаганите нови правни норми биха оказали върху регулираните обществени отношения. В насока за преодоляването на този недостатък на законопроекта Ви предлагаме постъпилото във Висшия адвокатски съвет становище, изготвено от адвокат Александър Тонев, специалист в разглежданата правна материя и университетски преподавател.

ЗА ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ:

ЙОРДАН ШКОЛАГЕРСКИ

Висш адвокатски съвет
Вх. номер 122
02.04.2012 г.
ул. "Калоян" 1А

СТАНОВИЩЕ
ПО
ЗАКОНОПРОЕКТА ЗА
ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА
ГРАЖДАНСКИ ПРОЦЕСУАЛЕН КОДЕКС
(внесен от н.пр. Ивайло Георгиев Тошев, Емил Йорданов Радев и
Даниела Димитрова Миткова на 14.02.2012 г.)

§ 1. В Чл. 73 се създава нова ал. 4 със следното съдържание:

„(4) Процентът на пропорционалната такса по изпълнителните дела намалява с увеличаване на интереса, като таксата не може да надвишава максималния размер, определен в тарифата по ал. 3.”

На първо място, следва да се има предвид, че таксите, събирани от частните съдебни изпълнители съгласно Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители (приета с ПМС № 92 от 19.04.2006 г., обн., ДВ, бр. 35 от 28.04.2006 г.) нямат характера на държавни такси (публични вземания), тъй като имат частноправен характер. Таксите на частните съдебни изпълнители представляват възнаграждение за извършваната от тях работа, изразяваща се в осъществяване определените от закона изпълнителни действия, насочени към принудително удовлетворяване на едно нарушено субективно гражданско право. Както е посочено в самия закон уреждащ правното положение на частните съдебни изпълнители, те са частни лица, на които държавата възлага публичноправна функция по принудително изпълнение на граждански субективни притезателни права (чл.2, ал.1 ЗЧСИ). Макар да действат като органи на принудително изпълнение, наред с държавните съдебни изпълнители, частните съдебни изпълнители не са държавни служители, а запазват статуса си на частни лица, които изпълняват публичноправни функции. Подобно е правното положение на нотариусите, които са частни лица, на които държавата е възложила осъществяването на официална удостоверителна функция. Поради това качество на частните съдебни изпълнители, събираните от тях такси не са държавни такси по смисъла на Закона за държавните такси, а частноправно тяхно вземане, възнаграждение за осъществяваната специфична дейност. На този извод сочи и